In de zaak 30-76

BERTHOLD KÜSTER, ambtenaar van het Europese Parlement, wonende te Luxemburg, ten deze vertegenwoordigd door V. Biel, advocaat te Luxemburg, en domicilie gekozen hebbende te diens kantore aldaar, 18 A, rue des Glacis,

verzoeker,

tegen

EUROPEES PARLEMENT, ten deze vertegenwoordigd door H. R. Nord, secretaris-generaal, als gemachtigde, bijgestaan door A. Bonn, advocaat te Luxemburg, en domicilie gekozen hebbende te diens kantore aldaar, 22, Côte d'Eich,

verweerder,

betreffende verzoek tot nietigverklaring van het benoemingsbesluit, genomen door het Europese Parlement op 15 september 1975 ter voorziening in de vacature waarop het intern vergelijkend onderzoek A/45 betrekking had,

wijst

HET HOF VAN JUSTITIE (Eerste Kamer),

samengesteld als volgt: A. M. Donner, Kamerpresident, A. O'Keeffe en G. Bosco, Rechters,

Advocaat-Generaal: G. Reischl
Griffier: A. Van Houtte

het navolgende

ARREST

Ten aanzien van de feiten

Overwegende dat de feiten, het procesverloop en de middelen en argumenten van partijen kunnen worden samengevat als volgt:

I — De feiten en de schriftelijke behandeling

1. Bij arrest van 10 juli 1975 in de zaak 77-74 (Jurispr. 1975-6, blz. 949, Berthold Küster t. Europees Parlement) vernietigde het Hof het besluit van het Europese Parlement tot benoeming van de heer G. Kieffer op de post van de rang A 3 waarop het intern vergelijkend onderzoek A/45 betrekking had. Na erop te hebben gewezen dat de heer Kieffer een fictieve puntenwaardering had gekregen voor een beoordelingsrapport dat over hem als tijdelijke functionaris niet was uitgebracht, oordeelde het Hof dat een dergelijke waardering niet gerechtvaardigd was en aan verzoeker nadeel kon toebrengen.

Na dit arrest heeft het Parlement op basis van hetzelfde interne vergelijkende onderzoek A/45 een nieuwe keus gemaakt en bij besluit van 15 september 1975 de heer R. Würth in de vacature benoemd.

Van mening dat het arrest van het Hof niet alleen de nietigverklaring van de benoeming van de heer Kieffer inhield, maar ook die van de procedure van het vergelijkend onderzoek dat tot dit besluit leidde, diende verzoeker op 24 oktober 1975 een klacht in krachtens artikel 90 van het Statuut.

Toen deze klacht onbeantwoord bleef, stelde verzoeker op 18 maart 1976 het onderhavige beroep in.

2. Het Hof (Eerste Kamer) heeft, op rapport van de Rechter-Rapporteur en gehoord de Advocaat-Generaal, besloten zonder instructie tot de mondelinge behandeling over te gaan.

II — Conclusies van partijen

Verzoeker concludeert dat het den Hove behage:

„a) het stilzwijgend besluit tot afwijzing van verzoekers klacht bij het tot aanstelling bevoegde gezag over de benoeming van de heer Würth op de post A 3 nietig te verklaren en bijgevolg

b) de „bevordering" van de heer Würth nietig te verklaren,

c) te verstaan dat in de post, bedoeld in de kennisgeving van vacature 892 en de aankondiging van intern vergelijkend onderzoek A/45 slechts door een nieuwe procedure kan worden voorzien,

d) het Parlement te verwijzen in de kosten van het geding."

Verweerder concludeert dat het den Hove behage:

„— het beroep niet-ontvankelijk te verklaren;

— althans het beroep ongegrond te verklaren;

— kosten rechtens."

III — Middelen en argumenten van partijen

Verzoeker is van oordeel dat het Europese Parlement, door alleen maar iemand anders te benoemen op de onderhavige post, niet heeft gehandeld conform het arrest van het Hof van 10 juli 1975 in de zaak 77-74 welke betrekking had op de „nietigverklaring van intern vergelijkend onderzoek A/45 en van het daarop gevolgde benoemingsbesluit". Het is duidelijk dat, ook al heeft het Hof dit niet met zoveel woorden gezegd, de procedure van het intern vergelijkend onderzoek A/45 en de daarop gevolgde benoeming van de heer Kieffer „onsplitsbaar" waren. Zo het Hof zich in de genoemde zaak over slechts één middel heeft uitgesproken en op grond daarvan het benoemingsbesluit heeft nietigverklaard, dan was dat omdat het een onderzoek van de andere middelen onder deze omstandigheden overbodig oordeelde. Aldus heeft het Hof echter niet alle vragen over de regelmatigheid van de procedure van het vergelijkend onderzoek beantwoord, zodat die procedure niet kan dienen als rechtsbasis voor andere benoemingen in plaats van de nietigverklaarde, zolang de grieven met

betrekking tot deze vragen niet nader zijn behandeld.

Deze grieven hadden betrekking op verschillende gebreken in de procedure van het vergelijkend onderzoek, zoals:

— de puntenwaardering, die aan verzoeker was toegekend en waarbij buiten beschouwing was gelaten dat hij gedurende acht en een halve maand ad interim als eerste commissiesecretaris was opgetreden;
— de samenstelling van de jury die onbevoegdelijk, namelijk door de secretaris-generaal, was benoemd. Het feit dat het Bureau bij besluit van 7 en 8 oktober 1971 aan de secretaris-generaal de bevoegdheid had gedelegeerd om jury's te benoemen, neemt niet weg dat deze samenstelling onrechtmatig was, daar deze delegatie van bevoegdheid niet ter kennis van het personeel was gebracht.

Bovendien is het benoemingsbesluit waartegen het onderhavige beroep is gericht, onverenigbaar met het beginsel, dat een arrest slechts rechtskracht heeft ten aanzien van de betrokken partijen, daar de kandidaat die benoemd is, de benoeming van de heer Kieffer niet heeft betwist, omdat hij zich er niet door bezwaard achtte.

Ook de benoeming van de heer Würth is overigens onregelmatig, daar zij in de motivering op artikel 45 van het Statuut, dat over bevorderingen gaat, wijst en in het dispositief als „bevordering" wordt aangemerkt, terwijl tevens wordt verwezen naar de resultaten van het intern vergelijkend onderzoek A/45.

Verzoeker concludeert dat al deze omstandigheden, mede gezien in verband met die welke in zijn vorige beroepen zijn aangevoerd, een bundel aanwijzingen vormen, dat in casu jegens hem misbruik van bevoegdheid is gepleegd.

Verweerder betwist allereerst de ontvankelijkheid van het beroep, daar verzoeker zich door het betwiste benoemingsbesluit niet bezwaard kon achten. Daar hij niet voorkwam op de lijst van geschikte kandidaten, opgesteld door de jury van het vergelijkend onderzoek A/45, had Küster in geen geval in de vacature kunnen worden benoemd, zodat hij in casu niet in conflict kon komen met de benoemde kandidaat.

Zou het beroep wel ontvankelijk worden geacht, dan toch in ieder geval niet de conclusies van het beroep, waar die van het Hof de uitspraak verlangen, dat door middel van een nieuwe procedure in de post moet worden voorzien.

Allereerst laat het dictum van het arrest hierover geen twijfel bestaan, daar het alleen de nietigverklaring van het omstreden besluit uitspreekt. Ten tweede heeft het Hof in zijn overwegingen gesteld dat de geconstateerde onregelmatigheid van dien aard was, dat zij „de nietigverklaring van het benoemingsbesluit" met zich meebracht en dat derhalve „het na vergelijkend onderzoek A/45 genomen besluit tot benoeming van de heer G. Kieffer moet worden nietigverklaard". Dusdoende heeft het Hof zich uitgesproken overeenkomstig het petitum, zoals verzoeker dit in zijn conclusies had omschreven en het Hof aan het begin van zijn overwegingen had weergegeven. Het is onder deze omstandigheden van weinig belang dat in het hoofd van het arrest ook de nietigverklaring van het vergelijkend onderzoek A/45 als onderwerp van het beroep wordt genoemd. In de derde plaats is het niet juist dat de procedure van het vergelijkend onderzoek en de benoeming van de heer Kieffer „onsplitsbaar" zijn. De onregelmatigheid van de benoeming werkt niet door in de gehele onderzoekprocedure. Zij kwam voort uit een omstandigheid die zich alleen voordeed bij de tijdelijke functionarissen die tot het betrokken vergelijkende onderzoek waren toegelaten, en de heer Kieffer was de enige tijdelijke functionaris bij dit onderzoek. In de vierde plaats mag niet worden aangenomen dat de nietigverklaring van de benoeming van de heer Kieffer niet tot voordeel van de heer Würth

heeft kunnen strekken, alleen omdat deze hierom niet heeft verzocht. De nietigverklaring door het Hof van een benoemingsbesluit werkt immers erga omnes. Overigens heeft het Hof, door niet alle middelen van het beroep 77-74 te onderzoeken, gehandeld volgens een bestendig gebruik, zodat hieruit geen enkel argument is af te leiden over de gegrondheid van de niet-onderzochte middelen.

Met betrekking tot de zaak ten gronde merkt verweerder onder meer het volgende op:

— de in de zaak 77-74 voorgedragen grieven over de procedure van het vergelijkend onderzoek A/45 zijn eveneens aangevoerd tegen de procedure van het vergelijkend onderzoek A/43 in de zaak 23-74, daar de jury en de door haar aangelegde selectiecriteria in beide procedures dezelfde waren. In het arrest in de zaak 23-74 is echter uitdrukkelijk geoordeeld dat deze criteria geen misbruik van bevoegdheid of schending van statutaire rechten opleverden;
— in het arrest 23-74 heeft het Hof reeds het punt van het door de heer Küster op de onderhavige post waargenomen interimaat onderzocht en het daaraan ontleende argument verworpen. Overigens heeft de jury zowel in het onderzoek A/43, onderwerp in de zaak 23-74, als in het onderzoek A/45 met betrekking tot dit interimaat rekening gehouden met de toenmalige feitelijke en rechtstoestand;
— de grief aangaande de beweerde onbevoegdheid van de secretarisgeneraal om de jury samen te stellen, was reeds in de vorige zaken opgeworpen en is toen door de advocaat-generaal verworpen. Het Hof heeft zich over de grief niet uitgesproken, doch heeft deze ook niet aanvaard;
— wat betreft de grief, dat de gelaakte benoeming niet tevoren ter kennis van het Bureau was gebracht, zij opgemerkt dat de voorzitter van het Parlement het Bureau tijdens een vergadering van 16 september 1975 in kennis heeft gesteld van het voorstel tot benoeming van de heer Würth (vgl. bijlage 1 van het verweerschrift);
— overigens is bij de formulering van het betwiste besluit waarin melding wordt gemaakt van artikel 45 van het Statuut, een algemeen gebruik gevolgd, dat tot dusver nooit tot misverstand of discussie aanleiding heeft gegeven. Deze formulering is uiteindelijk niet in strijd met de werkelijkheid, daar een kandidaat bij overgang naar een hogere rang van zijn categorie materieel wordt bevorderd. In ieder geval blijkt uit het aangevallen besluit duidelijk dat de benoeming van de heer Würth plaatsvond na het intern vergelijkend onderzoek A/45.

Verzoeker antwoordt terzake van de ontvankelijkheid dat, waar het beroep tegen het benoemingsbesluit van de heer Kieffer ontvankelijk is verklaard (zaak 77-74), niet is in te zien waarom het onderhavige beroep niet-ontvankelijk zou zijn. Door de benoeming van de heer Würth voelt verzoeker zich op dezelfde grond bezwaard als door de benoeming van de heer Kieffer.

Ten gronde gaat verzoeker nader in op de middelen die reeds in het verzoekschrift naar voren zijn gebracht, en onderstreept daarbij in het bijzonder het volgende:

— de middelen die in de zaak 77-74 tegen het vergelijkend onderzoek A/45 zijn ingeroepen en waarover het Hof zich niet heeft uitgesproken, hebben evenzeer bestaansrecht in de onderhavige zaak. Zolang het Hof deze middelen niet heeft verworpen, kan het vergelijkend onderzoek niet als toereikende rechtsbasis voor benoemingen worden beschouwd, temeer omdat de benoeming van de heer Kieffer direct verband hield met het vergelijkend onderzoek A/45;
— de onderwerpaanduiding van het arrest, waarin sprake is van de nietigverklaring van het vergelijkend onderzoek, mag niet worden geacht te

zijn ontbloot van iedere juridische betekenis;

— verzoeker noch zijn raadsman zijn ingelicht over de uiteenzetting van de voorzitter van het Europese Parlement betreffende de uit het arrest 77-74 voortgekomen moeilijkheden. Het is op zijn minst genomen merkwaardig dat het benoemingsbesluit van de heer Würth geen enkele verwijzing bevat naar een mededeling van het Bureau;

— het door verzoeker waargenomen interimaat waarmee de jury noch bij het vergelijkend onderzoek A/43 noch bij het onderzoek A/45 rekening heeft gehouden, was wellicht niet bekend aan de jury in het vergelijkend onderzoek A/43, maar was daarentegen wel algemeen bekend ten tijde van het vergelijkend onderzoek A/45 en in ieder geval op het moment dat de heer Würth werd benoemd.

Verzoeker blijft er ten slotte bij dat jegens hem sprake is van misbruik van bevoegdheid, hetgeen bewezen is door de reeks van feiten die zich hebben voorgedaan in de loop van zijn verschillende processen tegen het Europese Parlement.

Verweerder houdt in dupliek vol dat het Europese Parlement tot de betwiste benoeming heeft besloten met strikte eerbiediging van het arrest van het Hof op basis van het resultaat van het vergelijkend onderzoek en in het belang van de dienst.

Verzoekers herhaalde kritiek hierop bevat kwaadwillige en ongerechtvaardigde insinuaties en is in zijn onderdelen inconsequent.

Na een protest tegen de manier waarop verzoeker in zijn repliek de bedoeling en strekking van de beweringen van de tegenpartij heeft verdraaid, verwijst verweerder naar zijn verweerschrift, opmerkend dat de repliek geen nieuwe elementen naar voren brengt, die bestudering of weerlegging behoeven. Wat betreft de onderwerpaanduiding van het arrest zij slechts gewezen op artikel 63 van het Reglement voor de procesvoering, waar de elementen worden opgesomd die in ieder arrest moeten voorkomen. Wat betreft het gestelde motiveringsgebrek van het aangevallen besluit, heeft verzoeker verzuimd aan te geven krachtens welke bepalingen het betwiste besluit melding had moeten maken van het advies van het Bureau over het bericht van de voorzitter van het Europese Parlement.

Ten slotte kunnen middelen die niet in het kader van het onderhavige beroep, maar door verwijzing naar voorgaande zaken zijn voorgedragen, geen geldige rechtsbasis vormen voor de conclusies van het onderhavige beroep. Dergelijke middelen mogen niet ontvankelijk worden geacht.

Verweerder concludeert dat niets doet twijfelen aan de rechtmatigheid van het betwiste besluit. De werkzaamheden van de jury en de onderliggende objectieve oogmerken van het besluit geven geen enkel blijk van een schending van het Statuut noch ook van misbruik van bevoegdheid.

IV — Mondelinge behandeling

Overwegende dat partijen ter terechtzitting van 14 oktober 1976 zijn gehoord;

dat de Advocaat-Generaal ter terechtzitting van 11 november 1976 conclusie heeft genomen;

Ten aanzien van het recht

1 Overwegende dat verzoeker op 18 maart 1976 beroep heeft ingesteld tot nietigverklaring van het op 15 september 1975 na intern vergelijkend onderzoek

A/45 door het Europese Parlement genomen besluit tot benoeming van de heer R. Würth;

2 dat dit besluit van het Europese Parlement in de plaats kwam van het besluit van 14 februari 1974 tot benoeming van de heer G. Kieffer, genomen na hetzelfde vergelijkend onderzoek en nietigverklaard door het Hof bij arrest van 10 juli 1975 in de zaak 77-74, B. Küster t. Europees Parlement (Jurispr. 1975, blz. 949);

3 dat, volgens verzoeker, het tot aanstelling bevoegde gezag ter uitvoering van dit arrest niet alleen het besluit tot benoeming van de heer G. Kieffer, maar de gehele voorafgaande procedure van vergelijkend onderzoek ongedaan had moeten maken en derhalve een nieuwe procedure ter voorziening in de vacature had moeten organiseren;

4 dat, door zich te beperken tot de benoeming van de heer R. Würth in de plaats van de heer G. Kieffer, het tot aanstelling bevoegde gezag zijn verplichtingen ingevolge de artikelen 176, eerste alinea, EEG-Verdrag en 149, eerste alinea, EGA-Verdrag, heeft miskend;

5 dat verzoeker verder stelt dat aan de benoeming van de heer R. Würth verschillende onregelmatigheden kleven;

Ten aanzien van de ontvankelijkheid

6 Overwegende dat verweerder opkomt tegen de ontvankelijkheid van het beroep, voorzover verzoeker stelt dat het betwiste besluit door het Europese Parlement is genomen met miskenning van 's Hofs arrest van 10 juli 1975 in de zaak 77-74;

7 dat dit arrest naar zijn mening niet de nietigverklaring van het intern vergelijkend onderzoek A/45, doch slechts van het besluit van 14 februari 1974 tot benoeming van de heer G. Kieffer meebrengt, zodat de conclusies van het beroep op dit punt in strijd zijn met de strekking van genoemd arrest;

8 Overwegende dat niet valt te betwisten dat de belanghebbenden bij een arrest van het Hof, houdende nietigverklaring van een besluit ener instelling, recht-

streeks zijn betrokken bij de wijze waarop deze instelling aan het arrest uitvoering geeft;

9 dat zij derhalve gerechtigd zijn door het Hof te doen vaststellen dat de instelling haar verplichtingen krachtens de toepasselijke bepalingen niet is nagekomen;

10 dat het beroep mitsdien ontvankelijk moet worden verklaard;

Ten gronde

11 1. Overwegende dat verzoeker stelt dat het Europese Parlement, ingevolge 's Hofs arrest van 10 juli 1975 in de zaak 77-74, in de vacature had moeten voorzien door middel van een nieuwe aanwervingsprocedure;

12 dat zulks temeer klemde, omdat het arrest van 10 juli 1975, waarbij slechts op één middel van het beroep uitspraak werd gedaan, de vraag van de regelmatigheid van het vergelijkend onderzoek nr. A/45 niet in haar geheel had uitgemaakt;

13 Overwegende dat luidens genoemd arrest verzoeker had geconcludeerd dat het den Hove behage „te verstaan dat de bevordering naar aanleiding van genoemd vergelijkend onderzoek A/45 onregelmatig en ongeldig is en deze bijgevolg nietig te verklaren;

14 dat het rechtsgedeelte van het arrest begint met de constatering dat het beroep is ingesteld „tot nietigverklaring van het stilzwijgend besluit ... en, bijgevolg, van het ... besluit tot benoeming van de heer Kieffer ...";

15 dat het dictum luidt: „vernietigt het na vergelijkend onderzoek A/45 genomen besluit tot benoeming van de heer G. Kieffer";

16 dat hieruit duidelijk blijkt dat dit arrest, ervan uitgaande dat het beroep in hoofdzaak strekte tot nietigverklaring van de benoeming van de heer Kieffer en slechts betrekking had op de procedure van het vergelijkend onderzoek

voor zover die tot deze benoeming had geleid, dienovereenkomstig recht heeft gedaan;

17 dat derhalve het middel ongegrond is en moet worden verworpen;

18 2. Overwegende dat verzoeker voorts stelt dat de procedure van het vergelijkend onderzoek nr. A/45, na afloop waarvan het betwiste benoemingsbesluit is genomen, verschillende onregelmatigheden aankleven die de nietigheid van dit besluit meebrengen;

19 dat verzoeker daartoe aanvoert dat de samenstelling van de jury in dit vergelijkend onderzoek onregelmatig was, daar de secretaris-generaal van het Europese Parlement de juryleden had aangewezen krachtens een door het Bureau van het Parlement verleende delegatie van bevoegdheid die echter rechtskracht miste, daar zij niet in de door het Statuut voorgeschreven vorm aan het personeel ter kennis was gebracht;

20 dat volgens verzoeker een dergelijke delegatie deugdelijk had behoren te worden medegedeeld of bekendgemaakt overeenkomstig artikel 25 van het Statuut;

21 Overwegende dat artikel 110, tweede alinea, van het Statuut wel bepaalt dat „alle ... algemene uitvoeringsbepalingen ... ter kennis van het personeel [worden] gebracht", maar niet, in welke vorm de kennisgeving aan het personeel dient te geschieden;

22 dat anderzijds artikel 25 van het Statuut wel de vormen van bekendmaking van individuele besluiten vastlegt, maar niets zegt omtrent de bekendmaking van besluiten van algemene strekking of van maatregelen die betrekking hebben op de verdeling van bevoegdheden binnen de instelling;

23 Overwegende dat de omstreden delegatie van bevoegdheid een algemeen geoorloofde verdeling van interne bevoegdheden bij de instelling inhoudt;

24 dat in ieder geval vaststaat dat deze delegatie niet alleen is meegedeeld aan de directeuren-generaal van de instelling, aan de fractievoorzitters, aan het secre-

tariaat en aan het controlebureau, maar ook aan het personeelscomité, ingesteld krachtens artikel 9 van het Statuut, dat volgens deze bepaling onder andere tot taak heeft de belangen van het personeel te vertegenwoordigen bij de instelling en te zorgen „voor een voortdurend contact tussen haar en het personeel";

25 dat, gelet op deze omstandigheden, de gelaakte delegatie van bevoegdheid rechtskracht heeft, zonder dat behoeft te worden ingegaan op de vraag of een dergelijke delegatie een maatregel is als bedoeld in artikel 110, tweede alinea, van het Statuut;

26 Overwegende dat verzoeker vervolgens betoogt dat in de puntenwaardering die hem door de jury in het vergelijkend onderzoek was gegeven, buiten beschouwing was gelaten dat hij van 1 september 1973 tot 20 mei 1974 ad interim als eerste commissiesecretaris was tewerkgesteld;

27 Overwegende dat de omstreden procedure van vergelijkend onderzoek bij aankondiging van 23 november 1973 werd geopend en op 14 februari 1974 is afgesloten;

28 dat derhalve op het tijdstip dat de lijst van geschikte kandidaten die de grondslag was voor het betwiste besluit, door de jury in het vergelijkend onderzoek werd opgesteld, het bedoelde interimaat nog liep en daaromtrent nog geen besluit van het tot aanstelling bevoegde gezag tot „vaststelling van de ambtelijke stand" van verzoeker in de zin van artikel 25, derde alinea, van het Statuut was getroffen;

29 dat onder deze omstandigheden niet kan worden gesteld dat de jury bij het opmaken van de lijst van geschikte kandidaten rekening moest houden met dit interimaat dat op dat moment bestond uit een feitelijke situatie die nog niet was bekrachtigd door een formeel, in het persoonsdossier van de betrokkene opgenomen, besluit van het tot aanstelling bevoegde gezag;

30 dat overigens uit de door verweerder verstrekte en door verzoeker rechtens niet genoegzaam bestreden bijzonderheden blijkt dat de jury bij het opmaken van genoemde lijst wel degelijk rekening heeft gehouden met alle elementen, feitelijk en rechtens, die destijds bepalend waren voor verzoekers administratieve positie;

31 Overwegende dat verzoeker bovendien betoogt dat het bestreden besluit enerzijds verwijst naar het resultaat van het vergelijkend onderzoek, doch anderzijds gewag maakt van artikel 45 van het Statuut, dat gaat over bevorderingen, en in het dispositief uitdrukkelijk zegt dat de gekozen kandidaat is „bevorderd" tot de openstaande post;

32 dat het besluit derhalve onregelmatig zou zijn wegens onnauwkeurige of tegenstrijdige motivering;

33 dat verzoeker bovendien meent dat het bestreden besluit onvoldoende is gemotiveerd, daar het geen enkele verwijzing inhield naar het door de voorzitter van het Europese Parlement ingewonnen advies van het Bureau over het voorstel tot benoeming van de heer R. Würth;

34 Overwegende dat uit de in casu gevolgde aanwervingsprocedure duidelijk blijkt dat tot de omstreden benoeming is besloten na een intern vergelijkend onderzoek, zodat over de rechtsbasis van dat besluit geen twijfel kan bestaan;

35 dat derhalve de gesignaleerde onnauwkeurigheid van de motivering niet van beslissende aard is en de geldigheid van het bestreden besluit niet vermag aan te tasten;

36 dat, wat anderzijds het ontbreken in de motivering van een verwijzing naar het advies van het Bureau betreft, uit de bepalingen van het Statuut niet blijkt dat de vermelding van een dergelijk advies een voorwaarde is voor de geldigheid van het besluit;

37 Overwegende dat om vorenstaande redenen het onderhavige beroep ongegrond is en dient te worden verworpen;

Ten aanzien van de kosten

38 Overwegende dat ingevolge artikel 69, paragraaf 2, van het Reglement voor de procesvoering de in het ongelijk gestelde partij in de kosten moet worden verwezen;

39 dat verzoeker in het ongelijk is gesteld;

40 dat echter ingevolge artikel 70 van het Reglement voor de procesvoering de kosten, door de instellingen ter zake van beroepen van de ambtenaren der Gemeenschappen gemaakt, te haren laste blijven;

HET HOF VAN JUSTITIE (Eerste Kamer),

rechtdoende:

1. **Verwerpt het beroep;**

2. **Verstaat dat elk der partijen haar eigen kosten zal hebben te dragen.**

Donner O'Keeffe Bosco

Uitgesproken ter openbare terechtzitting te Luxemburg op vijfentwintig november negentienhonderdzesenzeventig.

De Griffier

A. Van Houtte

De President van de Eerste Kamer

A. M. Donner

CONCLUSIE VAN DE ADVOCAAT-GENERAAL G. REISCHL VAN 11 NOVEMBER 1976 [1]

Mijnheer de President,
mijne heren Rechters,

De zaak waarin ik thans heb te concluderen, vormt een voortzetting van zaak 77-74 tussen dezelfde partijen (arrest van 10. 7. 1975, Jurispr. 1975, blz. 949). Wat de feitelijke achtergrond betreft, kan ik derhalve met een korte samenvatting volstaan.

Op 28 september 1973 verklaarde het Parlement de post van afdelingshoofd (rang A 3) bij het Directoraat-generaal „Onderzoek en Documentatie" vacant. In de vacature werd niet voorzien door mid-

1 — Vertaald uit het Duits.